

The Name by Which Ye Are Called

By Elder B. Corey Cuvelier
Of the Seventy

A név, amelyen szólítanak

B. Corey Cuvelier elder
a Hetvenektől

October 2025 general conference

What does it mean to be called by the name of Christ?

President Russell M. Nelson taught that if the Lord were speaking to us directly, the first thing He would make sure we understand is our true identity: we are children of God, children of the covenant, and disciples of Jesus Christ. Any other designation will ultimately let us down.

I learned this for myself when my oldest son received his first cell phone. With great excitement, he began entering the names of his family and friends into his contacts. One day I noticed his mom was calling. On the screen appeared the name “Mother.” That was a sensible and dignified choice—and, I’ll admit, a sign of respect for the better parent in our home. Naturally, I got curious. What name had he given me?

I scrolled through his contacts, assuming that if Wendi was “Mother,” I must be “Father.” Not there. I searched for “Dad.” Still nothing. My curiosity turned into mild concern. “Does he call me ‘Corey’?” No. In a last-ditch effort, I thought, “We’re soccer players—maybe he calls me ‘Pelé.’” Wishful thinking. Finally, I called his number myself, and two words popped up on his screen: “Not Mother”!

Brothers and sisters, by which name are you called?

Jesus called His followers by many names: Disciples. Sons and daughters. Children of the prophets. Sheep. Friends. The light of the world. Saints. Each carries eternal significance and underscores a personal relationship with the Savior.

Mit jelent az, hogy Krisztus nevén szólítanak?

Russell M. Nelson elnök azt tanította, hogy ha közvetlenül az Úr szólna hozzánk ma este, akkor az első dolog, amelyről megbizonyosodna, az lenne, hogy megértjük-e a valódi kilétünket: Isten gyermekei, a szövetség gyermekei és Jézus Krisztus tanítványai vagyunk. Minden más meghatározás végül cserben fog hagyni bennünket.

Ezt én magam is láttam, amikor a legidősebb fiam megkapta az első telefonját. Nagyon izgatottan elkezdte beírni a családtagok és barátok nevét a telefonkönyvbe. Egy nap láttam, hogy az anyukája hívja. A telefonján megjelenő név az volt, hogy Anya. Ez ésszerű és méltó választás volt, és – be kell vallanom – a tisztelet jele a jobbik szülő felé a családban. Természetesen kíváncsi lettem. Nekem milyen nevet adhatott?

Végiggörgettem a telefonkönyvét, arra következtetve, hogy ha Wendi volt Anya, akkor én biztosan Apa leszek. Nem találtam magam. Rákerestem arra, hogy Apu. De ott sem voltam. A kíváncsiságom átcsapott enyhe aggodalomba. Vajon Coreyként írt be a telefonkönyvbe? De nem. Az utolsó ötletem az volt, hogy mivel focizunk, biztosan kaptam egy becenevet, mondjuk Pelé. Ez is vágyálomnak bizonyult. Végül felhívtam a saját telefonomról. Két szó jelent meg a kijelzőn: Nem Anya.

Fivérek és nővérek! Benneteket milyen néven szólítanak?

Jézus számos néven szólította a követőit: tanítványok, fiak és leányok, a próféták gyermekei, juhok, barátok, a világ világossága, szentek. Ezek mindegyike örök jelentőséggel bír és rámutat egy személyes kapcsolatra a Szabadítóval.

But among these names, one rises above the rest—the name of Christ. In the Book of Mormon, King Benjamin powerfully taught:

“There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ. ...

“And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.”

Those who take upon themselves the name of Christ become His disciples and witnesses. In the book of Acts, we read that after the Resurrection of Jesus Christ, chosen witnesses were commanded to testify that whosoever believed in Jesus, was baptized, and received the Holy Ghost would receive a remission of sins. Those who received these sacred ordinances assembled with the Church, became disciples, and were called Christians. The Book of Mormon also describes believers in Christ as Christians and covenant people as “the children of Christ, his sons, and his daughters.”

What does it mean to be called by the name of Christ? It means making and keeping covenants, always remembering Him, keeping His commandments, and being “willing ... to stand as witnesses of God at all times and in all things.” It means standing with prophets and apostles as they carry Christ’s message—with its doctrine, covenants, and ordinances—across the world. It also means serving others to relieve suffering, being a light, and bringing hope in Christ to all people. Of course, this is a lifelong pursuit. The Prophet Joseph Smith taught that “this is a station to which no man ever arrived in a moment.”

Because the journey of discipleship takes time and effort built “line upon line, precept upon precept,” it’s easy to get caught up in worldly titles. These yield only temporary value and will never be enough on their own. Redemption and the things of eternity only “cometh in and through the Holy Messiah.” Therefore, following prophetic counsel to make discipleship a priority is both timely and wise, especially in an age of so many competing voices and influences. This was at the heart of King Benjamin’s counsel

Azonban mindezen megnevezések között van egy, amely jelentőségében felülemelkedik a többin – Krisztus neve. A Mormon könyvében Benjámin király ezt az erőteljes tanítást adta:

„Nem adatott más név, mely által szabadítás jön; ezért szeretném, ha magatokra vennétek Krisztus nevét...”

És léssen, hogy aki ezt teszi, az Istennek jobb keze felől találja majd magát, mert ismerni fogja a nevet, melyen szólítják; mert Krisztus nevén fogják szólítani.”

Azok, akik magukra veszik Krisztus nevét az Ő tanítványaivá és tanúivá válnak. Az apostolok cselekedeteiben olvashatunk róla, hogy Jézus Krisztus feltámadása után kiválasztott tanúk parancsolatot kapnak, miszerint tegyenek tanúságot arról, hogy aki hisz Jézusban, megkeresztelkedik és elnyeri a Szentlelket, az bűnbocsánatot nyer. Azok, akik részesültek ezekben a szent szertartásokban egybegyűltek az egyházban, tanítványokká váltak, és keresztényeknek nevezték őket. A Mormon könyve szintén keresztényekként hivatkozik a Krisztusban hívőkre, a szövetséges népet pedig, úgy hívja, „Krisztus gyermekei..., az ő fiai... és leányai...”

Mit jelent az, hogy Krisztus nevén szólítanak? Azt jelenti, hogy szövetségeket kötünk és tartunk meg, mindig emlékezünk Őrá, betartjuk a parancsolatait, és „hajlandóak vagy[unk] Isten tanújaként állni mindig és mindenben”. Azt jelenti, hogy ott állunk az apostolok mellett, miközben elviszik Krisztus üzenetét – a tanát, a szövetségeit és a szertartásait – a világnak. Azt is jelenti, hogy mások szolgálatával csökkentjük a szenvedést, hogy világosság vagyunk, és minden embernek elvisszük a Krisztusba vetett reménység üzenetét. Persze ez egy életen át tartó törekvés. Joseph Smith próféta azt tanította, „ez egy olyan állomás, amelyet még soha senki nem ért el egy pillanat alatt”.

Mivel a tanítványság utazása időt és erőfeszítést igényel, „sort sorra, előírást előírásra” építve, könnyű beleélni magunkat a világi tisztségeinkbe. Ezek csak átmeneti értékűek és soha nem lesznek önmagukban elegendőek. A megváltás és az örökkévalóság dolgai csak „a Szent Messiasban és őáltala jön[nek] el”. Ezért azon prófétai tanács követése, miszerint tegyük előtérbe a tanítványságot, időszerű és bölcs – különösen ebben a megannyi versengő hanggal és hatással teli korban. Ez állt Benjámin király tanácsának

when he said, “I would that ye should remember to retain the name [of Christ] written always in your hearts, ... that ye hear and know the voice by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.”

I’ve seen this in my own family. My great-grandfather Martin Gassner was changed forever because a humble branch president answered the Savior’s call. In Germany in 1909, times were tough and money was tight. Martin worked as a welder in a pipe manufacturing plant. By his own admission, most paydays ended in drinking, smoking, and buying rounds at the pub. His wife finally warned him that if he didn’t change, she would leave.

One day, Martin’s coworker met him on the way to the pub with a crumpled religious booklet in his hand. He had found it on the street and told Martin that he felt something different after reading the pamphlet entitled *Was wissen Sie von den Mormonen?*, or *What Do You Know About the Mormons?* I’m certain that title has changed.

An address stamped on the back was just legible enough to decipher where the church was located. It was a considerable distance away, but they were moved by what they read and decided to take the train that Sunday to investigate. When they arrived, they found that the address was not the church they expected but a funeral home. Martin hesitated—because, really, a church in a funeral home sounded a little too much like a package deal.

But upstairs, in a rented hall, they found a small group of Saints. A man invited them to testimony meeting. Martin was touched by the Spirit and was so impressed by the simple, fervent testimonies that he bore his testimony. And it was there, in that most unlikely place, that he said he already knew it must be true.

Afterward the man introduced himself as the branch president and asked if they would return. Martin explained that he lived too far away and couldn’t afford the weekly trip. The branch president simply said, “Follow me.”

is a középpontjában, amikor azt mondta, „szerepném, ha emlékeznének rá, hogy mindig a szívetekbe írva tartsátok [Krisztus nevét], ... hogy meghalljátok és ismerjétek a hangot, melyen szólítani fognak, és a nevet is, melyen elhív majd benneteket”.

Ezt láttam a saját családomban is. A déd-nagyapám, Martin Gassner élete örökre megváltozott, amikor egy alázatos gyülekezeti elnök válaszolt a Szabadító hívására. Nehéz idők jártak 1909-ben Németországban, az ember pénze nagyon kevésre volt elég. Martin hegesztőként dolgozott egy csöveket gyártó üzemben. A saját bevallása szerint, azokon a napokon, amikor kézhez kapta a fizetését általában a kocsmában kötött ki italozva, dohányozva és köröket vásárolva másoknak. A felesége aztán végül figyelmeztette, hogy ha nem változik meg, elhagyja.

Egy nap Martin összetalálkozott egy kollégájával a kocsmába menet, akinek egy összegyűrdött, vallási témájú füzet volt a kezében. Az utcán találta, és azt mondta Martinnak, hogy valami különlegesen érzett, miután elolvasta a röpiratot, amelynek a címe az volt: *Was wissen Sie von den Mormonen?*, vagyis *Mit tud a mormonokról?* Biztosra veszem, hogy ez a cím azóta megváltozott.

A hátulján lévő pecséten még éppen kivehető volt, hogy merre található a gyülekezeti ház. Elég messze volt ugyan, de annyira megérintette őket az, amit olvastak, hogy úgy döntöttek, azon a vásárnapon vonatra szállnak és megnézik maguknak. Amikor odaértek, látták, hogy az elvárásaikkal ellentétben a címen nem egy templom állt, hanem egy temetkezési iroda. Martin elbizonytalanodott egy pillanatra – az istentisztelet egy temetkezési irodában túlságosan is úgy hangzott, mint valami árukapcsolás.

Az emeleti bérleményben azonban rátaláltak a szentek egy kis csoportjára. Egy férfi behívta őket a biztonyságtételi gyűlésre. Martint megérintette a Lélek, és annyira nagy hatással voltak rá az egyszerű, lelkes biztonyságok, hogy ő is biztonyságát tette. Ott, ezen az oly valószínűtlen helyen mondta azt, hogy ő már tudja: ennek igaznak kell lennie.

Később a férfi úgy mutatkozott be nekik, mint a gyülekezet elnöke, és megkérdezte tőlük, visszalátogatnak-e még. Martin elmondta, hogy túl messze laknak és nem engedhetik meg maguknak, hogy hetente eljöjjenek. A gyülekezeti elnök egyszerűen annyit mondott: „Jöjjenek

They walked a few blocks to a nearby factory where the branch president's friend worked. After a short conversation, Martin and his friend were both offered jobs. Then the branch president led them to an apartment building and secured housing for their families.

All of this happened within two hours. Martin's family moved the following week. Six months later they were baptized. The man once known as a hopeless drunk became so ardent in his new faith that people in town began calling him, perhaps not so affectionately, "the priest."

As for the branch president, I cannot tell you his name—his identity has been lost to time. But I call him a disciple, ambassador, Christian, good Samaritan, and friend. His influence is still felt 116 years later, and I stand on the shoulders of his discipleship.

"There is a saying that you can count the seeds in an apple, but you can't count the apples that come from one seed." The seed planted by the branch president has produced countless fruit. Little would he have known that 48 years later, several generations of Martin's family on both sides of the veil would be sealed in the Bern Switzerland Temple.

Perhaps the greatest sermons are the ones we never hear but those we see in the quiet, unassuming actions and deeds observed in the lives of ordinary people who, trying to be like Jesus, go about doing good. What this gracious branch president did was not part of a checklist. He was simply living the gospel as described in the book of Alma: "They did not send away any ... that were hungry, or that were athirst, or that were sick, ... they were liberal to all, both old and young, ... both male and female." And, a point we should not overlook, they did not send away any "whether out of the church or in the church."

Those who take upon themselves the name of Christ recognize, as Joseph Smith said, "A man filled with the love of God, is not content with blessing his family alone, but ranges through the whole world, anxious to bless the whole human race."

This is how Jesus lived. In fact, He did so much that His disciples couldn't write it all down.

velem."

Elsétáltak egy néhány utcányira lévő gyárba, ahol a gyülekezeti elnök egy barátja dolgozott. Egy rövid beszélgetés után mindkettőjüknek munkát ajánlottak. Azután a gyülekezeti elnök elkísérte őket egy bérházhoz, ahol lakást intézett a két családnak.

Ez az egész két óra alatt lezajlott. Martin családja a következő héten már költözött. Hat hónappal később megkeresztelkedtek. A korábban menthetetlen iszákosként ismert férfi az új hitében lelkesen új életet kezdett; olyan lelkes volt – talán néhányaknak túl lelkes is –, hogy város-szerte csak úgy hívták: a pap.

Ami a gyülekezeti elnököt illeti, nem tudom nektek megmondani a nevét – a kiléte a feledés homályába vészett. Ám én tanítványnak, követ-nek, kereszténynek, irgalmas szamaritánusnak, és barátnak hívom őt. A hatását 116 évvel később is érezzük, és én az ő tanítványsága által kitaposott ösvényen lépdelek.

„Egy mondás szerint egy alma magjait meg lehet számolni, de azt már nem, hogy hány alma lesz majd egy magból.” A mag, amelyet a gyüleke-zeti elnök ültetett el, megszámlálhatatlan gyü-mölcst termelt. Biztosan nem gondolta volna, hogy 48 évvel később Martin családjának több nemzedékét a fátyol mindkét oldaláról egymás-hoz pecsételik a Svájci Bern templomban.

A legnagyobb hatású prédikációk talán azok, amelyekről soha nem hallunk, amelyek olyan hétköznapi emberek csendes, szerény tetteiben és cselekedeteiben nyilvánulnak meg, akik igyekez-nek olyanná lenni, mint Jézus, és széjjeljárnak jót tévén. E jóakarató gyülekezeti elnök tette nem feladat volt számára. Egyszerűen csak az evan-gélium szerint élt, ahogy azt Alma könyve leírja: „[N]em küldtek el senkit, ... aki éhes volt, vagy aki szomjas volt, vagy aki beteg volt, ... bőkezűek voltak mindenkivel, öreggel és fiatallal is, ... férfival és nővel is”. És – egy fontos rész, amely felett nem szabad elsiklanunk – nem küldtek el sen-kit, „akár az egyházon kívül, akár az egyházban voltak azok”.

Akik magukra veszik Krisztus nevét, megér-tik, hogy – Joseph Smith szavaival szólva – „az az ember, aki telve van Isten szeretetével, nem elég-szik meg azzal, hogy csak a családját áldja meg, hanem bejárja az egész világot, arra törekedve, hogy megáldja az egész emberi fajt”.

Így élt Jézus. Sőt, annyira így élt, hogy a tanítványai nem is tudták minden cselekedetét

The Apostle John recorded, “There are also many other things which Jesus did, the which, if they should be written every one, I suppose that even the world itself could not contain the books that should be written.”

Let us strive to follow Christ’s example, doing good and making discipleship a lifelong priority so that each time we interact with others, they will feel God’s love and the confirming power of the Holy Ghost. Then we may join my great-grandfather and millions of others who have declared, like the disciple Andrew, “We have found the Messiah.”

In the end, our identity isn’t defined by the world. But our discipleship is defined by the ordinances we receive, the covenants we keep, and the love we show to God and neighbor by simply doing good. As President Nelson taught, we are indeed children of God, children of the covenant, disciples of Jesus Christ.

I testify that Jesus Christ lives and has redeemed us. He is the One who said, “I have called thee by ... name; thou art mine.” In the name of Jesus Christ, amen.

feljegyezni. János apostol ezt írja: „De van sok egyéb is, a miket Jézus cselekedett vala, a melyek, ha egyenként megiratnának, azt vélem, hogy maga a világ sem foghatná be a könyveket, a melyeket írnának.”

Törekedjünk Krisztus példájának a követésére – jót tévén, a tanítványságot az első helyre helyezve az életünkben, hogy minden alkalommal, amikor találkozunk másokkal, érezzék Isten szeretetét és a Szentlélek megerősítő hatalmát. Ekkor majd csatlakozhatunk a dédnagyapámhoz és millió másokhoz, akik András apostolhoz hasonlóan kijelentik: „Megtaláltuk a Messiást”.

Végző soron nem a világ határozza meg, kik vagyunk. A tanítványságunk keretét és tartalmát az elnyert szertartásaink, a megtartott szövetségeink, és az Isten, illetve embertársaink iránt mutatott szeretet – a mindennapi jó cselekedeteink – határozzák meg. Ahogy Nelson elnök tanította, valóban Isten gyermekei, a szövetség gyermekei, Jézus Krisztus tanítványai vagyunk.

Bizonyságomat teszem arról, hogy Jézus Krisztus él és megváltott bennünket. Ő az, aki azt mondta: „[N]eveden hívtalak téged, enyém vagy!” Jézus Krisztus nevében, ámen.